

[...]

Tisztelt [...] !

A háziiorvosi praxis betegnyilvántartásának ügyében a következőkről tájékoztatom Önt:

Az egészségügyi szolgáltatások Egészségbiztosítási Alapból történő finanszírozásának részletes szabályairól szóló 43/1999. (III.3.) Korm. rendelet értelmében az Országos Egészségbiztosítási Pénztár két típusú háziiorvosi szolgálatot különböztet meg: a területi ellátási kötelezettségű és területi ellátási kötelezettség nélküli praxisokat. Az előbbi típus szorosan kötődik a települési önkormányzatokhoz, míg az utóbbiak gyakorlatilag „magántevékenységet” végeznek és ha betegek száma elér egy alsó határt, az OEP finanszírozási szerződést köt velük.

A települési önkormányzat törvényi kötelezettsége, hogy gondoskodjék a településen lakók háziiorvosi, házi gyermekorvosi és fogorvosi (a továbbiakban: háziiorvosi) ellátásáról. Ennek keretében kijelöli az ellátás körzeteit (földrajzi határait) és egyben gondoskodik a körzet lakosait ellátó háziiorvosi szolgálat működtetéséről illetve működőképességének fenntartásáról. Meghatározza, hogy az adott területen a lakosok ellátását felnőtt, vegyes vagy gyermekpraxisok útján kívánja-e megoldani. Ezek a praxisok az ún. területi ellátási kötelezettségű háziiorvosi szolgálatok.

A területi ellátási kötelezettségű háziiorvosi szolgálatok esetében kiemelkedő fontosságú a lakosok egészségügyi ellátásának folyamatos biztosítása. A szolgálat működtetésének körülményeit szintén az önkormányzat jogosult meghatározni, azaz eldöntheti, hogy saját maga vagy intézménye útján működteti a körzetet, vagy egy vállalkozással köt ellátási szerződést az adott feladatra.

A „jogutódlással” kapcsolatos konfliktusok – így a betegnyilvántartások visszatartásának problémája is - jellemzően a területi ellátási kötelezettségű szolgálatoknál merül fel abban az esetben, ha a praxist ellátó háziorvos elhagyja a szolgálatot és helyette egy másik orvos érkezik, vagy betöltetlenné válik a szolgálat és így az önkormányzat kénytelen azt saját maga működtetni. Ezekben az esetekben a gyógyítás folyamatosságának biztosításához szükséges, hogy a „rég” orvos átadja a betegdokumentációkat „új” kollégájának.

Amikor egy biztosított bejelentkezik egy adott háziorvoshoz, akkor az orvos kiállítja a „Beteg törzskartonja” c. nyomtatványt. Az érintett személy bejegyzése nélkül a törzskartont más háziorvosnak hozzájárulása nélkül átadni nem lehet, de hozzájárulását vélelmezik abban az esetben, ha a választott orvos feladatait annak rendelőjében ideiglenes vagy véglegesen más háziorvos látja el. A szabad orvosválasztás elvének megfelelően természetesen a beteg bármikor „kikérheti” törzskartonját és átviheti választott orvosához, de a gyakorlat szerint egy orvosváltás esetén a betegek többsége a gyógyító „helyhez” ragaszkodik.

Az önálló orvosi tevékenységről szóló 2000. évi II. törvény határozza meg a „praxisjog” fogalmát, mely személyhez fűződő vagyoni értékű jogként feljogosítja

tulajdonosát, hogy háziiorvosi tevékenységet végezzen. A működtetési joggal kapcsolatos adásvételi szerződésekben szoktak kitérni arra, hogy az eladó és a vevő hogyan rendezik a betegnyilvántartás átadásának részletes kérdéseit, pl. a gépi nyilvántartás szoftverfejlesztéseinek kompenzálását stb.

A tényleges gyógyító tevékenységet befejezően a régi háziorvosok felé az OEP (főigazgatói állásfoglalás alapján) nem ír elő olyan elszámolási kötelezettséget, amelyre hivatkozva a betegnyilvántartás kiadását megtagadhatnák.

Az egészségügyről szóló 1997. évi CLIV. törvény 24. § (2) alapján az egészségügyi dokumentációval az egészségügyi szolgáltató, az abban szereplő adattal a beteg rendelkezik.

A törvény definíciója szerint *egészségügyi szolgáltatás*: az egészségügyi hatóság által kiadott működési engedély birtokában végezhető egészségügyi tevékenységek összessége, *egészségügyi szolgáltató*: a tulajdoni formától és fenntartótól függetlenül minden, egészségügyi szolgáltatás nyújtására és az egészségügyi hatóság által kiadott működési engedély alapján jogosult egyéni egészségügyi vállalkozó, jogi személy vagy jogi személyiség nélküli szervezet.

Összefoglalva tehát: a háziiorvosi ellátás mindenkor szolgáltatója jogosult a betegek egészségügyi dokumentációjának kezelésére, a „jogelőd” háziorvos nem teremthet olyan helyzetet, hogy a betegnyilvántartások visszatartásával a praxis „kiüresedjék” és a háziiorvosi ellátás ellehetetlenüljön.

A nyilvántartások vezetésének részletkérdéseiben (papíralapú vagy gépi feldolgozás stb.), az érintett feleknek kell megegyezniük.

Az adatok átadásának kikényszerítésére, a visszatartásból fakadó esetleges kárigények elbírálására megegyezés hiányában a bíróság illetékes.

Budapest, 2005. január 17.

Üdvözlettel:

Dr. Péterfalvi Attila